

Arrest

nr. 288 768 van 10 mei 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X
wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. VANDENBROUCKE & H.
BOURRY
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, haar voogd en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaten D. VANDENBROUCKE & H. BOURRY en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen als niet-begeleide minderjarige vreemdeling België binnen op 11 november 2019 en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 30 maart 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend wordt verstuurd naar verzoeker en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Afghanistan en bent u Pasjtoen. U bent afkomstig van het dorp Do Ab in het district Hesarak van de provincie Nangarhar. U bent niet naar school geweest en u kan niet lezen of schrijven.

U studeerde in de moskee en u zorgde voor de schapen en koeien van uw familie. Na uw studies in de moskee startte u uw studies in de madrassa. Toen u twee à drie maanden in de madrassa studeerde vond er een droneaanval plaats op uw dorp, waarbij commandotroepen naar uw dorp kwamen. Uw moeder wou naar de madrassa komen, waar u zich bevond, en werd hierbij gedood door de troepen. Uw moeder kwam zeven à acht maanden voor uw vertrek uit Afghanistan om het leven. U bleef drie nachten thuis. De leider van de madrassa stuurde jongens naar uw huis om u te zeggen dat u terug naar de madrassa moest gaan en u keerde daarna terug naar de madrassa. Daar prentte de aanwezige taliban u in dat u jihad moest doen tegen de politie. U bleef twee tot drie maanden in de madrassa. Daar leerde u hoe u explosieven moest maken, kreeg u gevechtstraining en moest u allerhande taken voor de taliban uitvoeren. U werd geslagen indien u niet luisterde. U bleef onafgebroken in de madrassa en u ging niet naar huis gedurende deze twee à drie maanden. Op een bepaald moment zei u tegen de leider van de madrassa dat u heimwee had en dat u naar huis wou. Dit werd toegestaan op voorwaarde dat u niets mocht zeggen over het werk dat u voor de taliban verrichte. U ging naar huis en bleef er drie nachten. Toen de vrouw van uw paternale oom u vroeg waarom u zo verdrietig was, vertelde u haar alles. U vroeg haar om te zwijgen tegen uw vader. Toen uw vader 's avonds thuiskwam vertelde zij hem wat u overkomen was. Uw vader zei dat hij uw vertrek uit het land zou regelen. Hij zei dat hij de taliban zou beschuldigen van uw ontvoering en klacht tegen hen zou neerleggen. U verliet uw huis de volgende dag. U verliet Afghanistan in de zesde maand van 2017 en u was negen maanden onderweg. U kwam in België aan op 11 november 2019 en u diende de volgende dag een verzoek tot internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u uw taskara neer met een vertaling, de taskara van uw vader met een vertaling en de postenveloppe waarin u deze documenten hebt ontvangen. Uw advocaat maakte op 17 maart 2021 opmerkingen over het persoonlijk onderhoud per email over.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoord manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. U maakt immers niet aannemelijk dat u Afghanistan bent ontvlucht omwille van de door u aangehaalde problemen met de taliban.

Vooreerst dient vastgesteld dat u tegenstrijdige verklaringen over uw familiale situatie aflegt. Tijdens uw onderhoud bij het Bureau MINTEH van de Dienst Vreemdelingenzaken liet u optekenen dat u drie broers hebt: N., die 21 jaar oud is, I., die 18 jaar oud is, en Z.K., die 12 jaar oud is. Verder verklaarde u er dat uw moeder dertig jaar oud was (zie fiche MINTEH). De ambtenaar van Bureau MINTEH confronteerde u met

uw verklaringen met betrekking tot de leeftijd van uw moeder (30 jaar) en uw oudste broer (21 jaar) maar u bleef volhouden dat uw verklaringen correct waren (zie fiche MINTEH). Tijdens uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart u plots dat uw oudste broer I. heet en dat hij 15 jaar oud is. Uw andere broers, Z.K. en S. zijn respectievelijk 12 en 3,5 jaar oud (Verklaring DVZ, vraag 17) en uw moeder is 40 jaar oud (Verklaring DVZ, vraag 15). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS wordt u geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, waarbij u verklaart dat u de correcte namen gaf en dat u zei dat I. uw oudste broer is, dan u, dan Z.K. en dan uw broer S. als jongste (CGVS, p. 13). Verder verklaart u dat u zich duizelig voelde toen u om asiel vroeg, dat ze de naam en leeftijd van uw vader vroegen en dat ze snel tegen u praatten (CGVS, p. 13). Wanneer u erop gewezen wordt dat dit geen afdoende excuus voor uw tegenstrijdige verklaringen biedt, zegt u dat N. de man van uw tante is (CGVS, p. 13). Dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de namen en leeftijden van uw directe familie is bevreemdend. Uw advocaat stuurde na het persoonlijk onderhoud een e-mail waarin zij opmerkt dat het gehoor bij Dienst Vreemdelingenzaken heel overweldigend was voor u. U voelde zich duizelig en er werd zeer snel tegen u gesproken. Daarnaast duurde elk interview maar 10 à 15 minuten, waardoor het als "bandwerk" aanzien kon worden. Verder merkt uw advocaat op dat er waarschijnlijk iets fout is gelopen bij het noteren van de gegevens over uw broers gelet op de tijdsdruk en uw mentale toestand (zie opmerkingen advocaat). Echter dient opgemerkt dat uit dit onderhoud bij Bureau MINTEH niet blijkt dat u niet in staat was om coherente verklaringen af te leggen. Zo bleek u in staat om alle landen waardoor u heen hebt gereisd in chronologische volgorde op te noemen en kon u uw vluchtmotieven op een consistente manier uiteenzetten. In het licht van bovenstaande vaststellingen kan dan ook niet besloten worden dat u niet in staat was om elementaire vragen over uw directe familie te beantwoorden. Dat de gegevens fout zouden zijn genoteerd omwille van de tijdsdruk blijft een blote bewering die niet in concreto wordt aangetoond.

Bovendien legt u ook over de situatie van uw moeder incoherente en weinig aannemelijke verklaringen af. Zo verklaart u tijdens uw onderhoud bij het Bureau MINTEH van de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw moeder op het moment van uw onderhoud in Do Ab woont (zie fiche MINTEH). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt op het CGVS, zegt u dat u inderdaad zei dat ze in Do Ab is, maar dat ze dood is (CGVS, p. 10). Dat u, wanneer u gevraagd wordt naar de verblijfplaats van uw ouders, nalaat te vermelden dat uw moeder overleden is roept twijfels op. Uw advocaat merkte twee weken na het persoonlijk onderhoud per e-mail op dat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk aangegeven had dat uw moeder overleden was, aangezien dit deels de oorzaak van uw vlucht was (zie opmerkingen advocaat). Hierbij dient opgemerkt dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken inderdaad aangaf dat uw moeder overleden was (Verklaring DVZ, vraag 15). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op bij het Bureau MINTEH, dat aan het persoonlijk onderhoud op de DVZ voorafging, verklaarde u echter zonder meer dat uw moeder in Do Ab woonde (zie fiche MINTEH). Wanneer u er naar uw vluchtmotieven werd gevraagd, verklaarde u enkel dat u niet naar school kon en dat er oorlog was tussen de taliban en de autoriteiten. U had er geen toekomst waardoor u naar België bent vertrokken (zie fiche MINTEH). Dat u ook toen op geen enkel moment naar de dood van uw moeder hebt verwezen als reden voor uw vertrek, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw latere verklaringen daaromtrent.

Voorts kunnen uw verklaringen over haar dood niet overtuigen. In casu kunnen uw verklaringen op de DVZ en het CGVS niet met elkaar in overeenstemming worden gebracht. U verklaart op de DVZ dat de taliban zich in de moskee bevonden, dat uw moeder dacht dat u zich in de moskee bevond en naar buiten ging, maar dat u die dag toevallig in een andere moskee was (Verklaring CGVS, vraag 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dat u zich ten tijde van de aanval in de madrassa bevond, waar u toen al twee à drie maanden studeerde. Uw moeder wou naar de madrassa gaan en werd zo neergeschoten (CGVS, p. 9). Dat u over een dergelijk essentieel punt in uw asielrelaas tegenstrijdige verklaringen aflegt doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent. Bovendien verklaarde u bij de DVZ dat er naast uw moeder nog twee andere onschuldige burgers omkwamen (Verklaring CGVS, vraag 5), terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart dat er vijf burens stierven (CGVS, p. 9) en dat er 70 of 80 mensen omkwamen (CGVS, p. 10). Deze 70 of 80 mensen omschrijft u als gevangenen van de taliban, waarvan de helft bestond uit gevangenen uit uw dorp en de andere helft uit gevangenen uit andere dorpen (CGVS, p. 10). Dat u op de DVZ aangaf dat er naast uw moeder nog twee andere burgerslachtoffers vielen, maar op het CGVS gewag maakt van ongeveer 80 burgerslachtoffers valt geenszins met elkaar in overeenstemming te brengen. Dit zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op de helling.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat dat van de door u aangehaalde grootschalige aanval op Do Ab, waarbij de moskee gebombardeerd werd en naast uw moeder 70 of 80 mensen omkwamen (CGVS, p. 9 en p. 10), geen berichtgeving teruggevonden kon worden. Dit is bevreemdend, te meer daar u verklaarde dat de media over dit incident hebben bericht en dat u dit via onder andere Enikaas en radio Shamshad had vernomen (CGVS, p. 10).

Bovenstaande vaststellingen doen meteen ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden rekrutering door de taliban. U stelt immers dat u de taliban hebt vervoegd omdat ze uw emoties over de dood van uw moeder uitlokten en omdat ze zeiden dat u bij hen moest gaan en wraak moest nemen (CGVS, p. 23). Aangezien de verklaringen over de dood van uw moeder niet aannemelijk zijn, zet dit logischerwijs ook de door u voorgehouden rekrutering door de taliban op de helling.

Bovendien zijn ook uw verklaringen over de opleiding die u bij de taliban gehad zou hebben weinig coherent en vaag. Zo verklaart u eerst dat de taliban hun geweren in jullie nabijheid poetsten en EID-bommen maakten en dat jullie dit van hen leerden (CGVS, p. 22). Jullie moesten oefeningen doen en jullie kregen training van hen (CGVS, p. 22). U wordt vervolgens gevraagd om meer in detail een beschrijving van een dag bij de taliban te geven, waarop u verklaart dat jullie om 4u 's ochtends opstonden, dat jullie om 10u 's avonds gingen slapen en dat jullie dingen zelf moesten doen, bijvoorbeeld thee en brood klaarmaken of kleren wassen (CGVS, p. 24). Gevraagd hoe de rest van de dag er uitzag, zegt u louter dat jullie taken verdeeld waren en dat deze taken jullie werden opgedragen (CGVS, p. 24). Gevraagd om meer concreet te zijn over uw dagdagelijkse taken, zegt u dat ze de ene groepen mensen opdroegen om brood te brengen in de ochtend en dat ze in de namiddag een andere groep voor hetzelfde stuurden (CGVS, p. 24). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt of u nog iets anders deed dan brood halen en kleren wassen, zegt u dat jullie water van een waterpomp haalden en spelletjes speelden (CGVS, p. 24). Er wordt u nog gevraagd of u nog iets anders deed gedurende uw twee à drie maand durend verblijf bij de taliban, waarop u verklaart dat jullie de reeds genoemde zaken deden en dat jullie naar de Shawlan moskee gingen om brood te halen waarna jullie dat brood aan een talib gaven (CGVS, p. 24). Dat u de eerder genoemde wapentraining van de taliban nergens vermeldt wanneer u uitgebreid bevraagd wordt over uw activiteiten bij de taliban, roept ernstige vragen op met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder legt u vage en weinig aannemelijke verklaringen af over wat er na uw vertrek uit Afghanistan gebeurde. Wanneer u gevraagd werd hoe de taliban reageerden op het feit dat u niet terugging na uw paar dagen verlof, verklaart u louter dat uw vader het plan organiseerde en dat u zich geen zorgen moest maken, omdat hij een klacht zou indienen de volgende dag waarbij hij zou zeggen dat u vermist was sinds gisteren (CGVS, p. 25). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt of de taliban u opnieuw kwamen zoeken, zegt u plots dat ze u zochten, dat ze te weten probeerden te komen waar u zich bevond en dat ze konden denken dat u de overheid vervoegd had (CGVS, p. 26). Gevraagd hoe u dit weet, zegt u dat ze naar iemand zijn huis kunnen gaan en bij zijn familie naar hem vragen, indien die persoon ziek wordt of niet komt (CGVS, p. 26). Deze hypothetische en vage verklaringen zijn allerm minst overtuigend en zetten de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen met de taliban verder op de helling.

Vervolgens legt u weinig aannemelijke verklaringen af wat betreft de klacht van uw vader. U verklaart dat uw vader zei dat hij klacht zou indienen en dat hij zou zeggen dat de taliban zijn zoon hadden laten verdwijnen (CGVS, p. 18). Gevraagd bij wie hij deze klacht heeft neergelegd, zegt u dat hij dit bij de talibanleiders heeft gedaan en dat deze van tijd tot tijd veranderen (CGVS, p. 18). Dat uw vader bij de taliban een klacht tegen de taliban gaat indienen, roept vragen op. Logischerwijs kan immers worden verwacht dat de taliban op de hoogte zouden zijn van uw verdwijning, waaruit blijkt dat de klacht van uw vader een afleidingsmanoeuvre van uw vlucht betreft.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen met de taliban, zodat u ter zake de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 3 maart 2021 en dus voordat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er

redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de Taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Uw advocaat merkte in een e-mail twee weken na uw persoonlijk onderhoud op het CGVS op dat u in behandeling bent voor uw psychologische problemen en dat u stress ervaart (zie e-mail opmerkingen advocaat). In dit verband dient opgemerkt dat uit uw persoonlijk onderhoud blijkt dat u uitgebreid en consistent kon vertellen over onder andere de dorpen die in uw omgeving lagen (CGVS, p. 12) en de cultivatie van opium (CGVS, p. 13). Tijdens uw persoonlijk onderhoud maakte u geen specifieke opmerkingen in verband met psychologische problemen waardoor u moeilijkheden zou hebben om vragen over uw familiale situatie, regio van herkomst en vluchtmotieven te beantwoorden. Op het einde van het persoonlijk onderhoud werd u gevraagd of u nog iets wou toevoegen, waarop u zei dat het genoeg was (CGVS, p. 26). Ook uw voogd en advocaat maakten toen geen melding van uw psychologische toestand (CGVS, p. 27).

De door u neergelegde taskara, de vertaling van uw taskara, de taskara van uw vader en de postenveloppe kunnen bovenstaande appreciatie niet positief ombuigen. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt immers dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. De door u neergelegde postenveloppe bewijst louter dat u post vanuit Afghanistan hebt ontvangen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan**

Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige

overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Hesarak, provincie Nangarhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander

die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een **algemene precaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, **UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security** van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

*Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.
(...)*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat hij tevens de schending aanvoert van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève) en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker ziet vooreerst niet in hoe hij elementen met betrekking tot de machtsovername kon overmaken. Zijn persoonlijk onderhoud vond immers plaats voor de machtsovername. Het was volgens verzoeker dus in eerste instantie aan de verwerende partij om aan te geven wat van hem verwacht werd. Bovendien is de situatie in Afghanistan op heden nog zeer onduidelijk en is het geen evidentie om contacten te leggen,

laat staan bewijzen te verzamelen. Het behoorde volgens verzoeker aan de verwerende partij toe om hem hieromtrent uit te nodigen, hetzij schriftelijk, hetzij via een nieuw gehoor.

Verzoeker wijst er vervolgens op dat verklaringen een voldoende bewijs kunnen zijn van de hoedanigheid van vluchteling, op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. Hij werpt op dat uit de diverse gehoorverslagen blijkt dat hij met betrekking tot de door hem aangehaalde feiten steeds eenduidige en coherente verklaringen heeft afgelegd en steeds de waarheid heeft verteld.

Vervolgens bekritiseert verzoeker de verklaringen die hij bij MINTEH zou hebben afgelegd en stelt hij dat hieraan geen enkele waarde kan worden gehecht, gezien iedere vorm van rechtsbescherming ontbrak.

Verder meent verzoeker dat er onvoldoende rekening is gehouden met het feit dat hij nog zeer jong was toen hij Afghanistan heeft verlaten en tijdens zijn gehoor en dat het, gelet op zijn minderjarigheid, dan ook niet verwonderlijk is dat hij over heel wat zaken geen informatie kan verstrekken. Hij meent tevens dat, zo er sprake zou zijn van tegenstrijdigheden, deze tegenstrijdigheden pas na een minutieus vergelijken van de verklaringen zouden kunnen worden gevonden en dat, in zoverre er sprake is van incoherenties, *quod non*, deze geenszins de kern van zijn asielrelaas raken en helemaal niet verhinderen om aan dit relaas geloof te hechten.

Verzoeker is voorts van mening dat hij een risicoprofiel heeft, gebaseerd op het beroep van zijn vader die wordt geassocieerd met de vorige Afghaanse overheid.

Daarnaast betoogt hij dat er ook een kindspecifieke vrees voor vervolging aanwezig is, dat de drempel voor het aannemen van de vluchtelingenstatus voor een kind lager ligt dan bij volwassenen en dat een sociaal netwerk in het land van herkomst ontbreekt of dat minstens moet worden vastgesteld dat dit netwerk niet de nodige bescherming kan bieden.

Vervolgens is verzoeker van mening dat hij dient beschouwd te worden als behorende tot de groep van jonge 'verwesterde' Afghanen, een specifieke sociale groep die een grond vormt tot vervolging door de taliban en binnen de gemeenschap. Hij verwijst naar de definitie van sociale groep van de UNHCR *Guidelines* en stelt dat de gepercipieerde verwestering er enerzijds duidelijk voor zorgt dat men na terugkeer als afwijkend wordt beschouwd in de directe omgeving en dat jonge Afghanen door een jarenlang verblijf in het Westen anderzijds bepaalde westerse waarden en gewoonten internaliseren die fundamenteel zijn voor hun identiteit. *Asylos* beschouwt verwesterde Afghanen dan ook als '*targeted groups*' door de taliban. Omdat ze opvallen, lopen terugkeerders uit Europa eerst en vooral het risico geïdoleerd te worden door de taliban. In een studie van F. Stahlmann uit 2019 wordt gesteld dat het loutere feit dat iemand in Europa is geweest, voldoende is om door deze beweging geïdoleerd te worden. Hij oppert voorts, onder verwijzing naar rechtsleer, dat naast het feit dat 'verwesterde' terugkeerders binnen hun gemeenschap worden gezien als 'besmet', er ook een '*stigma of failure*' bestaat, waardoor ze het risico lopen slachtoffer te worden van afwijzing en geweld binnen de gemeenschap. Verder betoogt hij dat Afghanen die zich identificeren met westerse waarden het doelwit kunnen zijn van opstandelingsgroepen, omdat zij kunnen worden gezien als on-islamitisch, pro-regeringsgezind of als spionnen. Tot slot werpt verzoeker op dat het risico op vervolging voor verwesterde Afghaanse onderdanen die voor langere tijd in het buitenland verblijven, zoals verzoeker, zowel in de plattelandsgebieden als in de steden nog groter is nu de taliban de macht hebben overgenomen, gelet op de strikte interpretatie van de *sharia*.

Verzoeker meent dat hem minstens het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend.

Voorts wijst verzoeker erop dat hij in ondergeschikte orde meent aanspraak te kunnen maken op de subsidiaire beschermingsstatus. Hij stipuleert dat de situatie in Afghanistan sinds de machtsvername door de taliban in augustus 2021 bijzonder precair is, verwijst naar de standpuntnota van het UNHCR over terugkeer van 17 augustus 2021 en stelt dat niet kan worden voorbijgegaan aan de problematische veiligheidssituatie en de humanitaire situatie in het land en dat er geen enkele garantie is dat de taliban niet zullen terugkeren naar hun eerdere schrikbewind. Bijgevolg is het terugsturen van verzoeker naar Afghanistan volledig onaanvaardbaar en maakt dit een schending uit van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker specificeert dat de gehele provincie Nangarhar, van waar hij beweert afkomstig te zijn, als zeer gevaarlijk dient beschouwd te worden en hij verwijst daarvoor naar een rapport van het voormalige EASO van september 2021 en naar het reisadvies dat heden van kracht is op Afghanistan. Hij is van mening dat de verwerende partij heeft nagelaten een concrete analyse te maken van zijn district, dat, net als ook

omringende districten, onder de controle van de Taliban staat. Hij wijst erop dat er geen twijfels bestaan over zijn woonplaats en de datum van vertrek uit Afghanistan. Gezien zijn afkomst uit Nangarhar, zijn positie en situatie in de regio, zijn hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief, dient volgens verzoeker hem de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend. Verzoeker wijst er verder op dat hij ingeval van terugkeer het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Hij meent het risico te lopen ingelijfd te worden in gewapende bendes en aanzien te worden als afvallige van zijn geloof en wijst op zijn huidige bestaan, meer bepaald dat hij op zelfstandige wijze een stabiel bestaan heeft uitgebouwd en positief bijdraagt aan de Belgische samenleving. Indien hij zou worden teruggewezen naar Afghanistan zal dit, zo stelt verzoeker, tevens een zodanige psychologische ontredde bij hem teweegbrengen en een gedwongen terugkeer zal in dit geval overeenstemmen met een behandeling die door artikel 3 van het EVRM verboden is. Verzoeker besluit dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij, gelet op de hoger beschreven veiligheidssituatie, zijn afkomst uit Nangarhar, het gegeven dat hij in 2017 uit Afghanistan is vertrokken, zijn (minstens gepercipieerde) verwestering en het gegeven dat hij alleen dient te reizen een groter risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wegens het willekeurig geweld dan andere burgers uit zijn regio van herkomst. Dit zijn persoonlijke omstandigheden die kunnen worden aangemerkt als risicoverhogende factoren die, samen genomen, maken dat hij een kwetsbaar profiel heeft.

2.1.2. Verzoeker vraagt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in hoofddoel om de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) teneinde verder onderzoek te doen alvorens een beslissing te nemen.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie, geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

2.2.2. Op 16 april 2023 maakt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over, met daarbij gevoegd attesten, steunbrieven en een mail van zijn voogd.

2.2.3. Op 17 april 2023 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023;
- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- COI Focus, “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”, 23 september 2022;
- COI Focus, “Afghanistan, Veiligheidssituatie”, 5 mei 2022;
- EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022.

Bij deze aanvullende nota wordt tevens volgend stuk gevoegd:

- COI Focus “Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022.

2.2.4. Op 26 april 2023 maakt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over met daarbij gevoegd een tewerkstellingsattest.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende

detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. Beoordeling van de bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt vooreerst in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat er, op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, in hoofde van verzoeker als niet-begeleide minderjarige bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen, waardoor hem bepaalde steunmaatregelen werden verleend.

Verzoeker werd een voogd toegewezen die hem bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure. Het persoonlijk onderhoud van verzoeker werden afgenomen door een gespecialiseerde *protection officer*, die binnen de diensten van het commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van het gehoorverslag oordeelt de Raad dat de betrokken *protection officer* tijdens het gehoor voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit het gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal was verzoeker vijftien jaar en dus geen infans, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten, ook al dateren die van enige tijd geleden. Uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de *protection officer* herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Pashtou en verzoekers voogd en advocaat waren aanwezig en konden hun opmerkingen geven op het einde.

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met zijn jeugdige leeftijd, maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst.

Aldus werd rekening gehouden met het specifieke profiel van verzoeker, werden zijn rechten gerespecteerd en kon hij voldoen aan zijn verplichtingen. Verzoeker brengt door meermaals zijn jeugdige leeftijd te benadrukken geen concrete argumenten bij die voorgaande bevindingen kunnen ontkrachten.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeker roept bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, een vrees in ten aanzien van de taliban.

2.3.5.2. In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal vast dat verzoekers verklaringen over zijn beweerdde problemen met de taliban ongeloofwaardig zijn. De bijgebrachte documenten werpen hier volgens de commissaris-generaal geen ander licht op.

De Raad stelt vast dat de motieven in de bestreden beslissing pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en dat op grond daarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan de redenen waarom verzoeker zijn land van herkomst zou hebben verlaten, met name zijn beweerdde problemen met de taliban.

Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter in gebreke blijft. Verzoeker beperkt zich immers tot het volharden in zijn vrees en het herhaaldelijk stellen dat hij de waarheid verteld heeft, het zich verschuilen achter zijn jonge leeftijd en het opwerpen van blote beweringen en theoretische beschouwingen, waarmee hij er niet in slaagt om de concrete motieven te ontkrachten, laat staan te weerleggen.

De bevindingen van de commissaris-generaal over verzoekers vluchtrelaas, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, blijven dan ook gehandhaafd en worden integraal overgenomen. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problemen met de taliban die hij er zou hebben gekend.

2.3.5.3. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift, onder verwijzing naar landeninformatie, verder aan dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan als 'verwesterd' dreigt te worden beschouwd en omwille hiervan een gegronde vrees voor vervolging koestert. In zijn aanvullende nota's van 16 en 26 april 2023 gaat hij hier verder op in en brengt hij documenten bij die moeten wijzen op zijn integratie en verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-factoregering* opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.). Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-factotalibanregering*, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels

op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*”– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken. (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan*

targeting of individuals”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi* tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker verklaarde afkomstig te zijn uit het dorp Do Ab in het district Hasarak in de provincie Nangarhar, uit Afghanistan te zijn gevlucht in juni 2017 toen hij slechts elf jaar oud was en in België te zijn aangekomen in november 2019. Uit de bestreden beslissing kan niet blijken dat de verwerende partij de nationaliteit, de regio van herkomst of de verklaringen over de reisweg in twijfel trekt. Evenmin wordt betwist dat verzoeker, die geboren is op 30 november 2005, nog minderjarig was toen hij in België aankwam en op 12 november 2019 als niet-begeleide minderjarige een beschermingsverzoek indiende. Gelet op zijn minderjarigheid is aan verzoeker – tot op heden – een voogd toegewezen. Verzoeker verblijft heden bijna drieënhalf jaar onafgebroken in België en is momenteel nog steeds maar zeventien jaar oud. Zijn leeftijd wordt niet betwist. Evenmin wordt betwist dat hij zich al meer dan zes jaar buiten Afghanistan bevindt.

Gelet op de jonge leeftijd van verzoeker bij aankomst in België heeft hij het belangrijkste deel van zijn puberteit, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere aangezien deze als vormende jaren kunnen worden beschouwd, in België doorgebracht. Deze vormende jaren zijn essentieel in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, waardoor hij zich, gelet

op de blootstelling aan de Belgische samenleving, zelfs onbewust 'westerse' gedragingen en kenmerken eigen kan hebben gemaakt.

Uit zijn verklaringen en de stukken gevoegd bij de aanvullende nota's van 16 en 26 april 2023 blijkt dat verzoeker sinds zijn aankomst in België steeds naar school is gegaan, dat hij huidig schooljaar, in het kader van het traject duaal leren, een opleiding elektriciteit volgt en sinds maart 2023 voltijds tewerkgesteld is, dat hij steeds een studentenjob in de horeca heeft gehad waar hij zich heeft opgewerkt van afwasser tot barmedewerker, dat hij een gans traject doorliep in de jeugdzorg en dat hij is aangesloten bij een bokscub. Er liggen ook meerdere getuigenissen voor. Gelet op het profiel van de personen die deze brieven hebben opgesteld, met name personen die bij verzoekers ontwikkeling sedert zijn aankomst in België nauw betrokken waren, waaronder zijn voogd, sociaal consulent en constante werkgever in het weekend en schoolvakanties, alsook het feit dat deze brieven een zekere tijdsspanne overbruggen en verschillende omstandigheden toelichten, kan hieraan een zekere bewijswaarde worden toegekend. Deze brieven schetsen de integratie van verzoeker in België, geven aan dat hij na opvolging door jeugdhulp goed is ingeburgerd in de Belgische samenleving, dat hij vlot de Nederlandse taal spreekt, dat hij met succes zelfstandig woont, zich aan de regels houdt, zich begeleidbaar opstelt, een harde werker is en goed past binnen de groep andere werknemers en dat hij vriendelijk, goedlachs, sociaal, immer positief en behulpzaam is.

Dat hij vlot het Nederlands beheerst, toont verzoeker op indrukwekkende wijze tijdens de terechtzitting waar hij geen gebruik maakt van de tolk en zich zeer vlot in het Nederlands uitdrukt. De goede kennis van het Nederlands toont *an sich* niet aan dat verzoeker zich de westerse waarden en normen heeft eigen gemaakt op dergelijke wijze dat zij fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit en dat niet mag worden verwacht dat hij deze opgeeft. Hieruit blijkt *in casu*, gelet op de jonge leeftijd waarop hij in België is binnengekomen, onmiskenbaar wel dat hij actief participeert aan de Belgische samenleving en daarbij noodzakelijkerwijze werd geconfronteerd met westerse waarden en normen. Dat verzoeker zich enorm inzet om deel te nemen aan de Belgische samenleving, blijkt ook uit zijn inzet op school, zijn inzet voor het leren van een beroepsopleiding, het recent starten met een voltijdse tewerkstelling in combinatie met de opleiding elektriciteit in het kader van duaal leren en het werken in de horeca als barmedewerker tijdens de weekends en schoolvakanties. Hoewel het volgen van een alternerende opleiding en het uitvoeren van een beroep in België niet automatisch wijst op een internaliseren van westerse waarden en normen waarvan niet kan worden verwacht dat hij deze opgeeft bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan, kan dit echter wel een indicatie geven dat verzoeker zich ten volle inzet in de samenleving waardoor hij onvermijdelijk in contact komt met deze waarden en normen en deze tot zich neemt en overneemt. Tijdens de terechtzitting verduidelijkt verzoeker, gevraagd of hij nog steeds in opvolging is door jeugdhulp, dat hij thans niet meer wordt opgevolgd maar dat hij door zijn traject heeft geleerd om te gaan met de constante stress die hij ervaart. Hij stelt voorts dat hij veel Belgische vrienden heeft, meedoet aan het westerse leven en zelfstandig woont, samen met drie anderen, waaronder twee meisjes. Tot slot steekt verzoekers voogd tijdens de terechtzitting de loftrompet af voor verzoeker en benadrukt hij zijn uitzonderlijk traject en zijn zelfkennis.

Alhoewel verzoeker nog maar drie jaar in België verblijft, geven de bijgebrachte documenten en de afgelegde verklaringen samen blijk van een goede en doorgedreven integratie van verzoeker in de Belgische samenleving. Zo hieruit als dusdanig niet noodzakelijk blijkt dat verzoeker zich daadwerkelijk westerse waarden en normen heeft eigen gemaakt in die mate dat deze fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit, kan wel redelijkerwijze aangenomen worden dat zijn actieve deelname aan de Belgische samenleving via onderwijs, werk en het zich eigen maken van één van de landstalen, een impact heeft op zijn ontwikkeling als jonge adolescent en de manier waarop hij zich gedraagt, wat het risico dat hij in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst zal worden gepercipieerd als aangetast door de westerse waarden en normen in belangrijke mate verhoogt. Gelet op zijn blootstelling aan de Belgische samenleving, heeft verzoeker zich al dan niet (on)bewust 'westerse' waarden en gedragingen eigen gemaakt. Dit uit zich in verzoekers geval, onder meer, in het gegeven dat hij, als jongeman, deelneemt aan een project van begeleid zelfstandig wonen in een gebouw dat gemengd wonen tussen jonge mensen toelaat. Verzoeker geeft daarmee blijk van een openheid ten aanzien van westerse waarden en normen, waarbij een strikte scheiding tussen mannen en vrouwen voor hem niet (langer) aan de orde is. Dit is een bewuste keuze die voor een Afghaanse jongen zeer opvallend is en sterk afwijkt van de normen in de huidige strikt conservatieve en extreme patriarchale samenleving onder het talibanregime.

De Raad is van oordeel, het geheel van bovenstaande elementen en de toelichting van verzoeker ter terechtzitting in overweging genomen, dat verzoeker zichzelf dermate heeft aangepast aan een Westerse

liberale levensstijl dat hij, in geval van terugkeer naar Afghanistan, zijn gedragingen en kenmerken die daaruit voortvloeien niet steeds zal kunnen verbergen en grote moeilijkheden zal ondervinden om zich te conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus 2021, te meer deze niet meer volledig de Afghaanse gebruiken, waarden en normen weerspiegelen waarin hij is opgegroeid, doch aanzienlijk werden verstrengd door de taliban, de huidige *de-facto* overheid, over het ganse Afghaanse grondgebied.

Voorts wordt, zo weze herhaald, niet betwist dat verzoeker afkomstig is uit een dorp Do Ab, gelegen in een bergachtige regio in het district Hesarak in de Afghaanse provincie Nangarhar (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 6-7). Uit de verklaringen van verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud (*ibid.*, p. 6, 15) blijkt dat hij opgroeide in een rurale omgeving en dat de taliban aanwezig waren in zijn dorp toen hij er nog leefde. In zijn dorp van herkomst kon verzoeker niet naar school gaan omdat de school die er was door de taliban werden ingenomen en waar zij explosieven en bommen maakten en de taliban de jongeren niet naar school lieten gaan (*ibid.*, p. 16). Verzoeker ging wel naar de madrassa, daar hij daar door de taliban toe verplicht werd (*ibid.*, p. 16-17, 22). Uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de provincie Nangarhar de vierde meest door geweld getroffen provincie is in Afghanistan van alle 34 provincies, voornamelijk in het kader van de strijd tussen de taliban en ISKP (COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van 23 september 2022, p. 5). Gelet op verzoekers leeftijd en zijn traject in België – tot op heden als niet-begeleide minderjarige – is het aannemelijk dat hij zich onbewust gedragingen heeft aangemeten die hem mogelijk in de negatieve aandacht zouden kunnen brengen van de taliban of de lokale gemeenschap in zijn dorp.

Bij de beoordeling van de vrees van verzoeker dient rekening te worden gehouden met de huidige context van de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de talibanautoriteiten uitgevaardigd zijn alsook de informatie dat personen die worden beschouwd als ‘verwesterd’ het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging waarbij de perceptie leeft dat Afghaanse terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen, zoals blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier.

Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met verzoekers profiel die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegedichte verwestering. Echter, de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie wijst op “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling en afranseling van personen die ervan worden beticht zich niet te hebben gehouden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen.

Gezien de zeer traditionele interpretatie van de geloofsleer door de taliban en ISKP is het niet onredelijk te besluiten dat er wordt van uitgegaan dat verzoeker niet langer conform de islamitische geloofsleer handelt en dat hij minstens als dusdanig zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer.

Gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot zijn concrete en specifieke, persoonlijke situatie, is de Raad van oordeel dat verzoeker aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan.

In acht genomen het geheel van bovenstaande elementen en de persoonlijke omstandigheden eigen aan verzoeker cumulatief beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie door beide partijen bijgebracht, zijn specifieke persoonlijke situatie gekoppeld aan de huidige Afghaanse context onder het talibanregime, alsook het beginsel van het hoger belang van het kind indachtig en met inachtneming van de onduidelijkheid wat betreft de perceptie en potentiële behandeling van personen die op jonge leeftijd Afghanistan verlaten hebben, is de Raad van oordeel dat in hoofde van verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen waarbij in zijn geval een verband kan worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een toegeschreven politieke of godsdienstige overtuiging.

De Raad treedt, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de EUAA “*Country Guidance*” van januari 2023 (p. 147) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgt ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming, indien verzoeker zou worden beschouwd als

verwesterd of hiervan beschuldigd zou worden. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA "*Country Guidance*" van januari 2023 concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 149).

2.3.5.4. In acht genomen wat voorafgaat, wordt verzoeker erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van de verwerende partij, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS